

HỒI THỨ CHÍN MƯỜI TÁM
HƯ TRÚC TRỞ VỀ CUNG LINH THỨ

Đư bà bà trở hòn núi phía Tây Bắc giữa đám mây mù nói:

- Thưa chủ nhân! Đó là núi Phiêu Diểu. Ngọn núi này quanh năm tuyết phủ. Đứng đằng xa trông như có như không nên gọi là núi Phiêu Diểu.

Hư Trúc nói :

- Từ đây tới đó e rằng còn xa lắm! Chúng ta đến sớm lúc nào hay lúc ấy. Vậy bây giờ ăn xong rồi phải lên đường ngay.

Quần nữ đồng thanh đáp:

- Dạ! Đa tạ chủ nhân có dạ quan hoài đến bọn nô tỳ bộ Quân Thiên.

Cơm nước xong đoàn người lại lên đường. Vì đi gấp quá nên dọc đường chết mất khá nhiều lạc đà. Sau hai hôm đi suốt ngày đêm mới đến chân núi Phiêu Diểu, thì trời vừa rạng đông.

Phù Mẫn Nghi hai tay bung một vật năm sắc rực rỡ khom lưng kính cẩn dâng lên Hư Trúc nói:

- Nô tỳ vụng về, xin chủ nhân mặc thử.

Hư Trúc lấy làm kỳ hỏi:

- Cái gì đây?

Rồi đón lấy mở ra xem thì ra một tấm trường bào. áo trường bào này đã làm bằng một thứ gấm đoạn rất tốt. Các màu sắc xanh đỏ trắng vàng đối nhau trông rất đẹp mắt và đường kim mũi chỉ tỏ ra là một tay thợ khéo.

Nguyên Phù Mẫn Nghi cắt từng miếng vải trên áo của quần nữ ghép lại và khâu thành tấm trường bào này.

Hư Trúc vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ nói:

- Ngoại hiệu Phù cô nương là "Thần Châm" thực đã không ngoa. Ngồi trên lưng lạc đà chạy nhanh là thế mà vẫn may được tấm áo rất thanh nhã.

Nói rồi, Hư Trúc cởi bỏ áo thầy tu mặc trường bào vào. Dài, ngắn, rộng, hẹp rất vừa vặn không chỗ nào chề được. Đường viền lại bằng da báo càng tăng thêm phần sang trọng. Những da này cũng cắt ở áo của bọn phụ nữ.

Tục ngữ có câu: "Người tốt về lụa, lúa tốt về phân" thật là đúng vậy. Hư Trúc tuy tướng mạo xấu xa, song mặc bộ áo hoa lệ, trông cũng oai đáo để.

Quần nữ ngắm nhìn chủ nhân một lát rồi nổi tiếng reo mừng.

Lúc này đoàn người đã đi đến đầu đường lên núi.

Trong khi đi đường, Trình Thanh Sương nói cho quần nữ hay là bọn cường địch đã đánh lên đến ngọn Đoàn Hoà.

Núi Phiêu Diểu có tất cả mười tám ngọn cực kỳ hiểm trở, thì mười ba ngọn đã bị bọn địch chiếm đóng. Quân nữ bộ Quân Thiên bị tử thương đến quá nửa, tình thế cực kỳ nguy hiểm.

Thạch tẩu tay cầm đao, lớn tiếng hô:

- Chín bộ ở núi Phiêu Diểu thì tám bộ hạ sơn chỉ còn một bộ ở lại thủ thành. Quân giặc cướp thừa lúc vắng người đến tập kích. Thật là loài vô sỉ. Xin chủ nhân hạ lệnh cho toàn thể thuộc hạ xông lên núi cùng quân trộm cướp quyết một trận tử chiến. Dư bà nói:

- Thạch muội chớ nên nóng nảy. Thế địch quá lớn, bộ Quân Thiên dựa vào thế núi hiểm trở mới chống giữ được dư trăm ngày. Bây giờ chúng ta ở chân núi. Địch nhân trở thành thế "phản khách vi chủ". Chúng ở trên cao đánh xuống thấp... Tình thế này bất lợi cho chúng ta.

Thạch tẩu nói:

- Theo ý kiến Dư bà thì nên làm thế nào? Chúng ta hấp tấp về đây chẳng lẽ ngồi nhìn chị em bộ Quân Thiên bị địch tiêu diệt?

Dư bà cười đáp:

- Có lý nào không đánh được. Nhưng chúng ta im lặng lên núi khiến địch nhân chậm biết được chừng nào hay chừng ấy.

Hư Trúc gật đầu nói:

- Kế hoạch của Dư bà rất hay, chúng ta nên y theo đó mà hành sự.

Hư Trúc đã lên tiếng như vậy, dĩ nhiên không còn ai dám phản đối nữa.

Người tám bộ chia thành hàng ngũ lặng lẽ lên núi.

Lúc trời non, khinh công ai hay ai đỡ thấy rõ ngay.

Hư Trúc thấy Dư bà, Thạch tẩu, Phù Mẫn Nghi, mấy vị thủ lĩnh tuy phận nữ lưu mà thân pháp mau lẹ dị thường thì nghĩ bụng:

- Quả nhiên dưới trướng tướng giỏi không có quân hèn. Bọn thuộc hạ của sư bá đều là những tay có bản lĩnh không vừa.

Các nơi hiểm yếu đều có gươm gãy đao cụt cùng đá tan cây gãy, chứng minh lúc địch nhân đi qua đã từng xảy ra những cuộc chiến đấu khùng khiếp.

Đi qua ngọn Đoạn Hôn, đỉnh Thất Trúc, khe Bách Trọng tới Tiếp Thiên Kiều thì thấy một cây cầu bằng xích sắt chặn giữa hai vách núi cao chót vót đã bị địch nhân dùng bảo đao chặt đứt. Khoảng cách rộng đến năm trượng khó lòng nhảy qua được. Quân nữ nhìn nhau kinh hãi nghĩ thầm:

- Không khéo thì bọn chị em bộ Quân Thiên đều bị chết hết dưới tay bọn phản loạn rồi.

Ta nên biết Tiếp Thiên Kiều này là ngõ giao thông duy nhất đi đến mấy nơi hiểm yếu như Bách Trọng của Tiên Sầu.

Tiếp Thiên Kiều tuy nói là một cây cầu song thực ra chỉ là một sợi dây xích sắt giăng ngang qua một cái vực thẳm sâu muôn trượng. Đáy vực toàn đá tai mèo lởm chởm. Những người đi đến cung Linh Thứu phải là hạng bản lĩnh cao siêu, kinh công đến bậc thượng thặng. Muốn nhảy qua bờ bên kia vực thẳm chỉ đạp chân vào dây sắt rồi bằng mình lướt qua một cách nhẹ nhàng chẳng khó khăn gì.

Lúc Trình Thanh Sương xuống núi thì địch nhân mới tấn công tới Đoạn Hồn Nhai còn cách Tiếp Thiên Kiều khá xa và chị em bộ Quân Thiên đã chuẩn bị phái người canh giữ cây cầu này rất nghiêm ngặt. Họ chờ sẵn hễ bọn địch đánh đến nơi là mở ổ khoá ở giữa sợi dây xích sắt tách rời làm hai đoạn rớt xuống mỗi bên một nửa.

Khe núi này rộng chừng năm trượng. Tuy không rộng không hẹp nhưng không có dây xích giăng ngang để làm điểm tựa đạp chân xuống thì dù những tay bản lĩnh nghiêng trời cũng không thể nhảy qua được.

Lúc này họ thấy dây xích giăng ngang làm cầu bị chặt đứt thì rõ ràng là bị địch nhân phá hoại. Chắc địch nhân tấn công một cách đột ngột nên bọn phụ nữ bộ Quân Thiên không kịp mở khoá.

Thạch tẩu vung thanh Liễu diệt đao rít lên veo veo la:

- Dư bà bà! Mau nghĩ cách nào để qua khe núi này.

Tính mạng rất nóng nảy, khi gặp một vấn đề nan giải, không chịu bình tĩnh suy nghĩ mà chỉ la hoảng rối rít.

Dư bà bà nói:

- Hừ! Bây giờ biết làm thế nào để sang qua bên kia được? Thật là một việc khó giải quyết.

Chưa dứt lời, bỗng nghe phía sau núi đối diện nổi lên rú thê thảm và đúng là thanh âm phụ nữ.

Quần nữ máu nóng như sôi lên biết ngay là mấy chị em Quân Thiên đã mắc tay độc thủ. Chúng hận mình không thể chấp cánh để bay qua khe núi về cung Linh Thứu cùng địch nhân quyết một trận tử chiến. Ai nấy đều lớn tiếng mắng chửi rất là huyền não, nhưng chẳng biết làm cách nào để sang bên khe Thiên Hiểm này.

Hư Trúc sực nhớ đến lúc Lý Thu Thủy tử đấu cùng Đồng Mỗ đã truyền cho mình một chiêu mệnh danh là "Tần liễu xuân yển". Tuy chiêu thức này nghe có vẻ êm đềm, nhưng lúc biểu diễn thì uy lực lại mạnh vô cùng! Đồng Mỗ cũng khó mà chống đối được. Hư Trúc liền nhắm lại cho thuộc chiêu thức "Tần liễu xuân yển" rồi nhìn xuống khe Thiên Hiểm giữa hai vách núi. Y trù tính một lúc thấy có thể nhảy qua được liền nói:

- Thạch tẩu! Thạch tẩu cho ta mượn binh khí một chút.

Thạch tẩu "ạ" một tiếng, trở đuôi thanh Liễu diệt đao kính cẩn đưa cho Hư Trúc.

Hư Trúc đón lấy đao cầm trong tay, vận động Bắc Minh chân khí chuyển qua thanh Liễu diệt đao, xong cổ tay y rung một cái. Một tiếng "chát" vang lên! Đầu dây sắt gắn liền vào vách núi phía bên này đã bị chặt đứt.

Lưỡi Liễu diệp đao vừa mỏng vừa nhỏ, sắc bén phi thường. Nó không phải là một thanh bảo đao, nhưng Hư Trúc vận chân khí vào thì chặt sắt dễ như chặt tre.

Hư Trúc trả đao lại cho Thạch tẩu rồi cầm lấy đoạn dây sắt đề khí nhảy vọt đi. Quần nữ không ngờ chủ nhân cả gan đến thế liền cất tiếng la hoảng.

Bọn Dư bà, Phù Mẫn Nghi cũng kêu lên:

- Thừa chủ nhân! Không được đâu!

Nhưng tiếng hô chưa dứt thì Hư Trúc đã nhảy đến quãng giữa khe núi, chân khí trong người y liền chuyển động, y đang lơ lửng trên không lộn người một cái đã bay qua gần đến bờ bên kia. Nhưng đột nhiên y hạ mình xuống vung sợi dây sắt ra chiêu "Tần liễu xuân yên" là quán ngay được nửa đoạn dây xích đang tòn teng vách núi bên kia. Rồi y mượn đà vọt người lên một vòng đã đứng yên trên bờ vực thẳm.

Hư Trúc quay lại nói:

- Các người hãy nghỉ một lúc, để ta đi do thám tình hình xem sao đã.

Bọn Dư bà đã thấy khinh công của chủ nhân đã đến độ xuất thân nhập hoá, đều bái phục vô cùng. Chúng đồng thanh đáp:

- Xin chủ nhân cẩn thận, vì bọn yêu ma kia rất nhiều quỷ kế.

Hư Trúc chạy đến phía sau núi vừa phát ra tiếng rú. Khi chạy đến một quãng đường hẹp thì thấy xác chết hai người đàn bà nằm lăn ra đất, đầu lìa khỏi mình, máu tươi ở cổ còn đang chảy rươm rướm.

Hư Trúc chấp tay niệm:

- A di đà Phật! Tội nghiệp!

Hư Trúc lại đến bên hai xác chết niệm một bài kinh "Vãng sinh thần chú" rồi theo đường nhỏ chạy lên đỉnh núi. Y chạy rất mau. Càng lên cao sương trắng càng dày đặc bao phủ quanh mình.

Đi không đầy nửa giờ thì đến đỉnh núi Phiêu Diểu. Giữa đám mây mù, Hư Trúc phóng tầm mắt ra thì toàn là những cây tùng to lớn cao ngất trời, nhưng tuyệt không nghe thấy một tiếng người.

Hư Trúc trầm ngâm tự hỏi:

- Chẳng lẽ quần nữ bộ Quân Thiên đều bị giết sạch cả rồi ư?

Hư Trúc đi vào trong rừng tùng, thì thấy nơi đây đường lót đá xanh, phiến nào cũng dài đến tám thước, rộng chừng ba thước, thật là tề chỉnh. Kể về thạch liệu, tuy núi đá cung cấp thừa thãi nhưng đẽo gọt sắp đặt cho thành một con đường to lớn nhẵn nhụi thì thật là một công trình vĩ đại, căn cứ trên thực tế thì bọn thuộc hạ Đồng Mỗ không thể nào làm nổi.

Con đường lớn lót đá xanh này dài chừng hai dặm. Đi hết đường đó thì thấy một toà thạch bảo to lớn xuất hiện.

Hai bên cổng có khắc hai chim thú (chim bụi cát) cao đến hơn hai trượng, mỏ nhọn, móng lớn. Hình dáng rất oai phong凛冽.

Cánh cổng nửa khép nửa mở, nhưng vẫn không thấy một bóng người. Hư Trúc từ từ tiến vào, đi xuyên qua hai lớp đỉnh điện bỗng nghe có người lớn tiếng quát hỏi:

- Con nữ tặc đó cất giấu bảo vật nơi đâu? Bọn mi có chịu cung khai không?

Một thanh âm phụ nữ mắng lại:

- Quân chó má này! Việc đã xảy ra như vậy, chẳng lẽ chúng ta còn mong sống nữa sao? Những tham vọng của bọn mi biến thành giấc mơ mất rồi.

Lại có tiếng đàn ông hỏi:

- Vân huynh! Có việc gì chúng ta hãy cứ ôn tồn, hà tất phải nóng nảy! Vân huynh đối xử với phụ nữ như vậy há chẳng vô lý thái quá?

Hư Trúc nhận ra lời khuyên giải đó là thanh âm của Đoàn công tử, người nước Đại Lý.

Hồi Ô lão đại muốn sát hại Đông Mỗ, cũng chỉ có vị công tử họ Đoàn này nói lên lời chánh trực khuyên can, còn không một ai hé răng.

Hư Trúc nghĩ bụng:

- Vị công tử này dường như không biết võ công, song khí phách anh hùng, đây lòng nghĩa hiệp hơn những tay cao thủ võ học nhiều, khiến cho mình phải bội phục.

Bỗng lại nghe tiếng gã họ Vân nói:

- Chà chà! Bọn nha đầu quỷ quái này muốn chết thì dễ lắm! Nhưng trong thiên hạ đâu có chuyện chết dễ dàng thế được? Động ^^ Vân của ta có mười bảy hình phạt kỳ dị. Để rồi ta cho bọn mi ném qua từng thứ một đặng biết mùi. Ta nghe nói trên động Hắc Thạch đảo Phục Sa cũng có nhiều hình phạt lạ lùng còn lợi hại hơn động ^^ Vân ta. Vậy quý động cũng nên ra oai cho anh em coi để mở rộng tầm mắt.

Những tiếng hoan hô vang lên rầm trời.

Có người nói:

- Bây giờ chúng ta mở cuộc thi đua thử xem đảo nào, động nào có những cách hình phạt hiệu nghiệm hơn hết?

Nghe tiếng nói âm âm đủ biết bọn này rất đông có đến hàng mấy trăm người. Tiếng la ó, tiếng reo hò rất là huyền não dường như muốn chọc thủng màng tai. Hư Trúc muốn tìm chỗ khe hở để dòm vào, nhưng toà đại lãnh này toàn là đá lớn xây nên dày khít, không một kẽ hở.

Hư Trúc ngẫm nghĩ một lát rồi bốc đất bùn trát lên mặt. Mặt mũi chân tay rất dơ dáy, y ngang nhiên tiến vào sảnh đường. Tất cả bàn ghế trong toà đại lãnh đều có người ngồi la liệt, quá phân nửa không đủ chỗ phải ngồi xuống đất. Có người đi lại tung tăng, cười cười nói nói. Thật là cá mè một lứa không kẻ cầm đầu. Ai muốn làm gì thì làm.

Giữa sảnh đường hơn hai chục phụ nữ áo vàng ngồi dưới đất không nhúc nhích. Rõ ràng là chúng đã bị điểm huyết. Quá nửa số người trong đám phụ nữ này mình đầy vết máu loang lổ. Chúng bị thương rất nặng và chắc là bọn thuộc hạ bộ Quân Thiên.

Trong nhà khách đang nhốn nháo, Hư Trúc khoa chân bước vào trong cửa. Có mấy người đưa mắt nhìn y, nhưng thấy y không phải đàn bà thì biết ngay y không phải là người của cung Linh Thứu và cho là một tên đệ tử của động chúa hay đảo chúa nào đó chẳng ai thèm để ý làm chi.

Hư Trúc ngồi xuống ngưỡng cửa, phóng tầm mắt nhìn ra bốn phía thì thấy Ô lão đại đang ngồi trên ghế Thái sư ở mé Tây, vẻ mặt tiêu tụy, nhưng cặp mắt vẫn lộ ra những tia sáng hung dữ. Một gã hán tử to lớn tay cầm một cây bì tiên (roi da) đứng bên bọn phụ nữ, miệng không ngớt hăm hè quát mắng để bức bách bọn này phải cung khai nơi cất dấu bảo vật của Đồng Môn, nhưng quần nữ thì chịu chết chứ không chịu nói.

Ô lão đại bỗng lên tiếng:

- Bọn nha đầu này đã chết đến nơi mà còn gan lì. Ta nói cho bọn ngươi hay: Đồng Môn đã bị sư muội hán là Lý Thu Thủy giết chết rồi, chính mắt ta trông thấy, chẳng lẽ ta gạt bọn mi hay sao? Bọn mi nên hàng phục sớm đi là hơn. Chúng ta nhất định không làm khó dễ bọn mi đâu.

Một người đàn bà đứng tuổi mặc áo vàng thét lên:

- Mi đừng nói láo! Giáo chủ ta võ công cái thế, lại luyện thành một tấm thân sắt thép, còn ai làm gì được nữa? Bọn mi muốn đoạt bảo quyết để hoá giải "Sinh tử phù", ta e rằng hy vọng đó chỉ là một giấc mơ không bao giờ thành sự thật. Đừng nói giáo chủ bọn ta vẫn bình yên vô sự mà chỉ chốc lát người sẽ quay trở về trừng trị bọn mi về tội phản nghịch. Dù người có quy tiên chăng nữa thì bọn mi không ai hoá giải "Sinh tử phù" cho và chỉ trong vòng một năm sẽ phải rên xiết, chịu đựng những hình phạt khổ sở cho đến chết.

Ô lão đại hững hờ đáp:

- Được lắm, bọn mi không tin thì hãy xem một vật này.

Hắn dứt lời, đưa tay rút một cái bọc nhỏ mở ra, rõ ràng là một cái chân người. Hư Trúc cùng bọn phụ nữ nhận ra cái chân và chiếc hài của Đồng Môn, bất giác la lên một tiếng:

- úi chao!

Ô lão đại nói:

- Lý Thu Thủy lại đem Đồng Môn chặt làm tám khúc quăng ra nhiều nơi dưới khe núi. Ô môn tiện tay lược được một khúc chân này. Bọn ngươi nhìn kỹ lại xem là thực hay là giả?

Quần nữ bộ Quân Thiên sớm tối ở với Đồng Môn, dĩ nhiên nhận được đúng đó là chân trái của bà ta thì biết rằng lời Ô lão đại chẳng phải sai ngoa, bất giác đều khóc rống lên. Bọn động chúa, đảo chúa thấy vậy sung sướng quá, nhảy lên reo hò nói:

- Con giặc già đó chết rồi! Thực là tuyệt diệu!

Có người nói:

- Từ nay vòm trời trong sáng, bốn bề yên vui! Chúng ta bắt đầu sống trong cảnh tự do nhàn hạ. Ô lão đại! Ngươi thật gan già ma mồi! Có tin động trời hay như thế mà không nói cho chúng ta biết. Bọn ta phải phạt ngươi ba chén rượu lớn!

Nhưng lại có người la lên bằng một giọng thê lương:

- Mụ đó chết rồi ư? Thế thì "Sinh tử phù" trong người chúng ta. Hỡi ôi! Trên đời không có người phá giải được...

Đột nhiên trong đám đông có người thét lên như tiếng hổ gầm chó sủa, thanh âm cực kỳ khủng khiếp. Mọi người vừa nghe đến thanh âm này, đều cả kinh thất sắc. Trong nhà đại sảnh, trừ tiếng kêu gào của gã đó như con mãnh thú bị thương, tuyệt không có tiếng động nào khác. Gã là một người béo chùn béo chụt nằm lăn lộn dưới đất. Hai tay hết cào mặt lại xé áo trước ngực để hở đám lông rậm đen sì. Hai tay gã cào ngực tựa hồ như để móc ruột gan ra. Tay gã, mặt gã, ngực gã chảy máu tươi đỏ lôm.

Gã béo y mỗi lúc lại cào mạnh hơn. Tiếng la mỗi lúc một thêm ghê rợn tưởng chừng như thấy ma quỷ, cứ giạt lùi hoài.

Mấy người thì thầm bảo nhau:

- Bùa sinh tử đòi mạng đến nơi rồi!

Hư Trúc tuy đã trúng phải "Sinh tử phù", nhưng chẳng bao lâu được Đồng Mỗ truyền phép hoá giải, nên y chưa trải qua những cơn cơn đau khổ như đứt gan ruột này. Bây giờ y thấy tình trạng gã béo mập mà không khỏi kinh tâm động phách. Y hiểu ra rằng sở dĩ bọn động chúa đảo chúa mà khiếp hãi Đồng Mỗ quá đến thế cũng chỉ vì bà đã cấy "Sinh tử phù" vào trong người họ.

Trong khoảnh khắc, khắp mình gã béo y quần áo rách mướp, chỗ nào cũng có dấu móng tay cào rất sâu vào da thịt chảy máu đầm đìa.

Đột nhiên trong đám đông có một người chạy ra nói:

- Ca ca! Ca ca hãy bình tĩnh lại một chút để đệ điểm huyết đạo cho yên lại rồi chúng ta sẽ tìm phương điều trị.

Gã béo trợn hai mắt lên tựa hồ không nghe thấy.

Gã vừa nói tướng mạo cũng giống gã béo y như đúc nhưng nhỏ tuổi hơn và người không mập. Trông tướng mặt ai cũng biết hai gã là anh em ruột. Gã này lại gần bên gã béo y vẻ mặt đầy sợ hãi và thận trọng. Còn cách chừng ba thước gã đột nhiên phóng ra điểm huyết "Kiên Tĩnh" gã béo y.

Gã béo y né người đi để tránh, đồng thời xoay tay lại ôm chặt lấy gã kia, há miệng ra cắn vào mặt khiến gã ốm phải la lên:

- Ca ca! Buông tay ra! Đệ đây mà!

Nhưng gã béo y thân trí đã mê man như người điên, vẫn cắn loạn lên. Gã ốm cố giãy dụa mà không sao thoát ra được. Gã bị anh cắn đứt mấy miếng thịt trên mặt, máu chảy đầm đìa, kêu gào rất thảm thiết.

Đoàn Dự thấy vậy quay lại nói với Vương Ngọc Yến:

- Vương cô nương! Chúng ta phải làm sao cứu họ chứ?

Wương Ngọc Yến nhíu cặp lông mày xinh đẹp đáp:

- Người đó phát điên rồi, sức mạnh vô cùng và coi không ra lẽ lối võ công nào cả, ta đành chịu thôi.

Đoàn Dự quay sang hỏi Mộ Dung Phục:

- Mộ Dung huynh! Nhà Mộ Dung có kỹ thuật "gậy ông đập lưng ông", vậy có thể dùng cái bệnh của y để chữa cho y được không?

Mộ Dung Phục có vẻ không vui chưa kịp trả lời thì Bao Bất Động đã lên tiếng đả kích

Đoàn Dự:

- Người bảo công tử học cái bệnh chó điên của hắn lại cắn hắn một miếng chằng?

Đoàn Dự lộ vẻ băn khoăn đáp:

- Cái đó đệ nói không hợp lý, Bao huynh miễn trách cho!

Đoàn Dự lại đến gần bên gã béo y nói:

- Tôn huynh! Người này là em ruột tôn huynh mau buông y ra. Gã béo y hai tay càng ghì chặt hơn. Cả hai anh em tiếp tục rú lên như mãnh thú gầm ráo.

Gã đại hán họ Vân túm lấy một cô gái áo vàng hỏi:

- Những người trong đại sảnh này quá phân nửa bị trúng "Sinh tử phù" của mụ ma đầu lùn, bây giờ có mặt cả đây và chằng mấy chốc sẽ ai nấy đều nổi cơn điên. Mấy trăm cái miệng sẽ cắn bọn mi nát ra, mi có sợ không?

Cô gái liếc mắt nhìn gã béo y, vẻ sợ hãi lộ ra ngoài mặt.

Gã đại hán họ Vân liền dụ giọng nói:

- Bây giờ thì Đông Mỗ chết rồi. Người cho bọn ta biết chỗ giấu bí lục để cứu chữa cho mọi người. Tất ai cũng phải cảm ơn và không làm khó dễ đến người nữa. Cô gái đáp:

- Chằng phải ta không chịu nói, thực tình chằng ai biết hết. Giáo chủ ta làm việc gì không bao giờ cho bọn nô tỳ chúng ta được trông thấy.

Mộ Dung Phục sờ dĩ đi theo bọn Ô lão đại lên núi, muốn giúp họ một tay để làm ơn là có ý muốn thu phục bọn dị nhân này để ngày sau dùng vào công cuộc khởi nghĩa phục quốc. Y nghĩ rằng mình có ơn với họ thì mình cần đến chỉ hô lên một tiếng là sẽ được những tay anh hào ba mươi sáu động bảy mươi hai đảo nổi lên hưởng ứng thành một cánh quân rất hùng mạnh. Nhưng bây giờ y thấy Đông Mỗ tuy chết rồi mà "Sinh tử phù" cấy vào người bọn này không có cách nào giải trừ được. Y tưởng "Sinh tử phù" là một chất kịch độc không thể đem võ công ra mà hoá tán được. Nếu bọn họ chết sạch thì cuộc mưu đồ đại sự của mình chuyển này sẽ thành một trường xuân mộng. Y tỏ vẻ chán nản, nhìn Đặng Bách Xuyên, Công Dã Càn lắc đầu. Cả ba người đều vô kế khả thi...

Đại hán họ Vân cực kỳ thất vọng, lại cảm thấy "Sinh tử phù" trong người mình làm cho huyết đạo bắt đầu ngấm ngấm tê nhức, tựa hồ có triệu chứng sắp phát tác. Gã vừa nóng nảy vừa tức giận mà nộ khí không tiết ra được, liền quát lên:

- Được lắm! Mi đã không nói thì ta phải đập chết quân nha đầu thối tha này rồi sẽ liệu sau.

Nói xong gã vung cây trường tiên lên đánh "véo" một tiếng, nhằm quật xuống đầu thiếu nữ. Đường lực đạo chiêu này cực kỳ mãnh liệt, nếu chiêu này mà y đập xuống trúng thì đầu óc thiếu nữ phải tan nát.

Bất thành linh nghe đánh "vù" một tiếng. Một thứ ám khí từ ngoài cửa bắn vào bức tường đá đối diện. Ám khí đập vào tường rồi văng ngược lại trúng vào lưng thiếu nữ. Thiếu nữ bị ám khí thúc vào bắn xa hơn trượng. Cây trường tiên của gã họ Vân đập xuống phiến đá xanh đánh "sầm" một tiếng. Đá vỡ vụn bay tứ tung.

Biến cố này diễn ra trong chớp mắt. Chẳng ai nhìn rõ người nào đã phóng ám khí, mà chỉ nhìn thấy dưới đất có một trái cầu tròn sắc vàng lăn lông lốc. Nhìn kỹ ra thì là một trái cây tùng.

Ai nấy cả kinh thất sắc la thảm:

- Người này dùng một trái tùng nhỏ xíu mà đẩy được thân người thiếu nữ ra xa hơn trượng. Kỹ thuật ném ám khí dĩ nhiên là diệu cực, mà nội lực lại càng ghê gớm hơn!

Không hiểu là người nào.

Ô lão đại sực nhớ ra điều gì la hoảng:

- Đồng Mỗ! Đây là thủ đoạn của Đồng Mỗ!

Nguyên ngày Lý Thu Thủy chém đứt chân trái Đồng Mỗ, Ô lão đại nấp ở phía sau tảng đá lớn được chính mắt ông trông thấy. Sau Hư Trúc công mục bị đánh rớt xuống vực thẳm trăm trượng. Ô lão đại cho là hai người đã nát ra như cám rồi. Lão liền bọc khúc chân của Đồng Mỗ vào tám vải dầu đeo bên mình. Tuy hẳn đoán ra là Đồng Mỗ chết rồi nhưng chưa được tận mắt trông thấy tình trạng lúc mục chết ra sao nên vẫn còn băn khoăn trong dạ.

Lúc này hẳn thấy có người dùng thủ pháp ném trái tùng một cách tuyệt diệu để cứu thiếu nữ áo vàng thì hẳn nghĩ ngay đến Đồng Mỗ đã về rồi.

Ta nên biết rằng hôm ở trên đỉnh núi tuyết, Hư Trúc đã dùng trái tùng để liệng vào bụng Ô lão đại, thủ pháp đó là Đồng Mỗ truyền cho Ô lão đại đã bị ném mùi đau khổ. Bây giờ hẳn thấy người liệng trái tùng trong nhà đại sảnh, trách nào hẳn chẳng hồn vía lên mây. Mọi người nghe Ô lão đại la "Đồng Mỗ" đều nhìn ra ngoài. Trong toà đại sảnh vang lên những tiếng binh khí "sột soạt", "choang choảng", "leng keng". Máy trăm người rút binh khí phát ra tiếng vang ớn gáy.

Mọi người cầm binh khí trong tay rồi đồng thời lùi lại. Mộ Dung Phục trái lại, hiên ngang tiến ra hai bước đứng gần cửa ngõ ra xem Đồng Mỗ hình thù thế nào.

Thực tình hôm trước y cùng Đinh Xuân Thu, Đồng Mỗ đã đẩy qua đẩy lại Hư Trúc đang công Đồng Mỗ, y đã từng thấy mặt mục rồi. Nhưng không ai ngờ một cô gái đẹp hoa xuân chừng độ mười tám, mười chín tuổi mà sao làm cho bọn ma đầu nghĩ tới khiếp vía kinh hồn.

Đoàn Dự vội đứng ra trước để chắn cho Vương Ngọc Yến vì chàng sợ nàng bị người đánh trúng trong cuộc ẩu đả sắp xảy ra.

Wong Ngọc Yến lại kêu lên:

- Biểu ca! Phải cẩn thận đó!

Mọi người chăm chú nhìn ra ngoài cửa hồi lâu mà chẳng thấy động tĩnh gì.

Bao Bất Đồng lên tiếng trước:

- Đồng mỗ mỗ! Nếu người thấy chúng ta là bọn khách bất lịch sự thì sao không xuất hiện đánh đi?

Hồi lâu ngoài cửa vẫn im lặng không một tiếng phản ứng.

Phong Ba ác cũng nói:

- Phải lắm! Để Phong mỗ lĩnh giáo Đồng Mỗ chiêu đầu. Phong mỗ biết rằng bản lãnh kém cỏi nhưng cũng đánh chơi được một đòn. Cái tính hiếu chiến của Phong mỗ dù chết cũng không sửa đổi được.

Gã nói xong lạng người đi một cái, múa tít cây đơn đao để che trước mặt rồi xông ra ngoài cửa.

Phong Ba ác tuy bản lãnh chưa vào bậc hạng nhất nhưng bản tính hiếu chiến và sức mạnh của gã cũng ghê gớm.

Đặng Bách Xuyên, Công Dĩ Càn, Bao Bất Đồng coi gã như tình ruột thịt, biết rõ gã không phải là tay đối thủ của Đồng Mỗ liền nhất tề theo ra.

Bọn động chúa, đảo chúa có người khen bốn gã gan dạ, kiêu dũng, nhưng có người lại cười thầm:

- Các người chưa biết Đồng Mỗ lợi hại thế nào, nên mới ngông cuồng như vậy. Lát nữa sẽ biết thân, dù có hối hận cũng muộn rồi.

Bỗng nghe thanh âm Phong Ba ác và Bao Bất Đồng, một gã lanh lảnh, một gã ôm ôm đang ở ngoài cửa kêu Đồng Mỗ khiêu chiến mà thuy chũng vẫn không có tiếng đáp lại.

© HQD